

24 שעות, עד אשר הוא פולט את החומר. כל אחד כזה נרשם אצלנו במחברת, שקראנו לה "מחברת תחת". אחד החבר'ה היה בלתי-מוכר לנו, נחמד כזה, נכדיצה"ל. הוא טען שהוא הגיע למקום במיקרה, סתם לשוחח עם חבר. כאשר הארבעה הובאו לתחנה, והוחלט לבצע חיפושים בכתייהם, החל-טתי — זה היה סתם עניין של אינטו-דווקא כביתו של הנחמד בכנייכר, בחיפוש בביתו מצאנו, בתוך מעיל-פרווה של אשתו, 34 גרם הרואין, שהם כמות מיסחרית של חומר. כל יציאה לעבודה היתה בקבוצה של שניים או שלושה בלשים. בפשיטה רצינית היה מגיע כל מיהלקה-בילוש בתחנה, חמישה אנשים בסך-הכל.

חשש בפיתה

היה גם מזה שקראנו "סיפור הפיתות". התקבל מידע שבאיוור כרס-התימנים גר בחור מכני-המיי-עוטים, המוכר חשיש. החלטנו לבצע תצפיות במקום, כדי לברוק את אמינות המידע, ולבצע פשיטה, אם הי מידע יתגלה כנכון.

באותו לילה, תוך כדי ישיבה בתצי-פית על גג של בית, הבחנתי בכמה אנשים העולים לאותה דירה ויוצאים עם פיתות ביד. זה נראה לי מוזר. הבנתי שהסם נמכר בתוך פיתה. ברקתי את אחד הקונים, ואכן, בתוך הפיתה, במקום חומס, מצאתי שתי אצבעות-חשיש. אז החלטנו לפרוץ לאותה דירה. כדי להיכנס לפני שהם יספיקו להעלים את החומר, עליתי לדירה שבקומה מעל, שבה גרו בניימיעוטים נוספים (עותים קראנו להם, רוב הצרות באות מתושבי-יעוזה). השעה היתה 2 אחר-הצות. הערתי את הערבי מלמעלה, שנבלה מאוד, כמובן. ניקשתי שידפוק ברלת של

השוטרים מגג של מחסן, היא ראתה אותו וצעקה — איציק, תיזהר, מישי-טרה! האיש הבין שגם אני אישי-מישי-טרה, וברח לתוך הדירה, כדי להעלים את הסם".

למרות שהקנייה לא בוצעה, סימנתי

התחלתי לעבוד שם, אחרי שקיבל-תי אישור מהמונים עליי. בגלל צי-רותי-עין של שוטרים (תופעה יומיומית במישטרה, שוטר לשוטר זאב, כמו ש-

בלש בירון (מגלה מחבוא נשק)
אני רוצה שתכנה אותי

השכן למטה ויבסש קצת סוכר. הדלת נפתחה, ואנחנו פרצנו פנימה. בעל-הדירה ניסה להעלים מה שהיה על השולחן, אבל לא הצליח. בחיפוש נוסף במקום מצאנו כבודרעם עוד חמישה שקייה-חשיש. כמיקרה אחר שמענו על תחנת סמים, רצינית ביותר, באיוור אביר-כביר. האיש עשה הכל כדי להגן על עצמו מפני פשיטת המישטרה, בעזרת גדר גבוהה סביב הבית, סורגים בכל החלונות ופלדלת. המכירה היתה דרך חלון המיטבח, ורק לאנשים שהיו מוכרים לו. תפסנו כמה קונים, ואחד מהם נתן לנו את הסיסמה, שבוערתה אפשר היה לקנות את הסם. נכנסתי לחצר ואמרתי את הסיסמה. הבית היה מוקף שוטרים, שחיכו לאות הפריצה פנימה. אשתו של המוכר עמדה אז בחצר ותלתה בכיסה. פיתאום נפל אחד

שוטר לשוטר זאב

תוך כדי עבודתי במישטרה נפתח מועדון הסינרמה. איתן צ'חנובר, לשעבר אישי-מישטרה, פנה אליי והציע לי להאטרף אליו לעבודת-השמירה על המועדון.

אני הולמן, העולם הזה

קראנו לזה, נאמר לי להפסיק את העי-בודה בסינרמה. התברר ששוטר שלה מיכתב בעילוס-שם, שבו כתב שאני מנהל שם את כל נושא הביטחון.

הועמדתי לדיון, קיבלתי קנס, משהו כמו שלושה ימי-משכורת, ואז החלטתי שאין טעם שאמשיך לשרת, כאשר אחר נתן אישור, והשני מעמיד אותך לדיון. עובתי.

התחלתי לעבוד בסינרמה בגלל המשכורת העלובה שמשלמים לשוטר לחורש. בעבודה הנוספת קיבלתי הרכה יותר.

בשלב מסוים החלטתי שבמקום לעבוד עבודת-לילה עבור אחרים, הגיע הזמן להגשים את החלום שלי, לפתוח פאב. יצרתי קשר עם חבר, אורי סרדס תאורד-בימה במיקצועו, שעמד לפתוח פאב, והצטרפתי אליו. קראתי למקום חטרן. מכיוון שאני מאוד אוהב את המטרו בפאריס. מאחר ובתל-אביב עוד לא הצליחו לבנות מטרו, בניתי לי את המטרו משלי.

אני חיית-לילה. אוהב את הלילה, גם לעבוד בלילה. במישטרה אהבתי מישמרות-לילה. כשהיתה נופלת לי מישמרת-יום. הייתי מחליף ללילה. אני מרגיש או יותר טוב, יותר בטוח. לילה בתל-אביב זה עולם עם המון אקשן וכל מי טיפוסים.

אני לא אוהב לישון. נרמה לי שאני מפסיד משהו בשעות שבהן אני ישן. התרגלתי לישון ארבע-חמש שעות ביממה.

לפאב מגיעים אנשי-יאטרון, זמר רים, טכנאי-בימה. הם יושבים סביב שולחנות ויוצרים חבורה אחת. בצד השני של הפאב יושבת חבורה של אנשי-מישטרה, חברים שלי. מי שעו-מד מן הצד ומסתכל בשתי החבורות האלה, יכול לחוש באווירת-מתח בין

בעמית-דיון (המשך בעמוד 42)

בעלי-פאב בירון
דירה במועדון שלו בצפון תל-אביב